

ning. Biser man dem Tillid, gjør man dem til virkelige, i alle Henseender lige berettigede og lige forpligtede Medlemmer af Samfundet, saa kunne de komme til at gjøre Gavn. De Foranstaltninger, der ere nævnte, ere mindre, det er foreløbige Foranstaltninger, det er smaa Belgjeringer, men det er ikke Midlet til i Virkeligheden at løste Negerne op til den Plads, de bør have i et Samfund, hvor de udgjøre det aldeles overveiende Flertal; de ere lige saa gode som de Hvide derovre. Hvad St. Thomas angaar, bemærkede den høitærede Minister, at denne Ø jo ikke selv kunde bære Ansvar for, at den var gaaet tilbage, at Betingelserne for dens Handel havde forandret sig paa Grund af Handelsforholdenes Forandring. Det er fuldkommen sandt, men deraf følger ikke, at vi skulle yde Tilskud til St. Thomas, deraf følger, at St. Thomas's Fornødenheder i det Hele taget maa sættes meget lavere; samtidig med, at dens Betydning aftager, maa dens Fornødenheder sættes lavere. Der kunde ganske sikkert i mange Henseender være Ansvaret til foretage Forandringer i Kolonialloven af 1863, men jeg tror dog ikke, at den Forandring kan opgives, at Øerne selv skulle betale deres Militair, ligesom Danmark maa betale sit Militair, og at Øerne skulle yde et Tilskud til de fælles Statsfornødenheder, idet en stor Del af disse ogsaa vedkomme Øerne, nemlig Kongehuset, Regjeringen og saa meget Andet herhjemme, saasom Uddannelse af Embedsmænd, samt de Krigsskibe, vi sende derover. Det medfører militære Udgifter for os, og det maa da findes rimeligt, at Øerne, om de end ikke yde fuld Erstatning derfor, dog bør bidrage Noget dertil. Kolonialloven af 1863 har kun sagt, at Øerne skulle yde et Bidrag, men har overladt til Fremtiden at fastsætte, hvor stort dette Bidrag skal være. Derved har man Leilighed til at tage Hensyn til, om det gaar op eller ned, frem eller tilbage, men et Bidrag bør de yde, i saa Henseende bør der ikke ske nogen Forandring. At der er Ansvaret til Forandringer i Loven er sikkert; der vil saaledes ikke være Ansvaret til at bevare den Sammensætning af Kolonialraadet, at det kun skal bestaa ved Valg af den lille herskende Klasse paa Øen. Der vil heller ikke være Ansvaret til at bevare Koloniallovens Ordning i finantziel Henseende i samme Omfang som hidtil, navnlig efterat det har viist sig, hvilket Resultat den har ført til. — Hvad nu det næste Lovforslag angaar, saa er det jo ligeledes inddraget under Diskussionen, og jeg tror ogsaa, at det er rigtigt, at vi med den høitærede

Formands Billigelse vedblive at fortsætte denne dobbelte Diskussion, idet jeg saa antager, at Diskussionen om den næste Sag paa Dagsordenen kan betragtes som afsluttet, naar denne kommer for. Hvad denne Toldlov angaar, spurgte den høitærede Minister mig, hvilke Konsekvenser det kunde drage efter sig, naar vi indrømmede en saadan Begunstigelse for de vestindiske Øer? Dertil skal jeg for det Første bemærke, at for Diebliffet udføre de vestindiske Øer til Danmark langt fra alt det Sukker, de producere; men naar de faae en Begunstigelse ved Indførselen til Danmark, som stiller dem heldigere end alle Andre, maa man forudsæ, at alt vestindisk Sukker vil blive indført til Danmark, idet det dels vil have let ved at konkurrere med alt fremmed Sukker, og dels alt det Sukker, der produceres i Vestindien, jo ikke er tilstrækkeligt til at tilfredsstille Danmarks Sukkerforbrug; langt fra! Vi kunne altsaa ikke gaa ud fra, at saa og saa meget Sukker indføres nu fra Vestindien til Danmark, og at deraf er Tolden saa og saa Meget, et Afslag af 8 pCt. udgjør altsaa saa og saa Meget, — det Regnskab holder ikke Stil. Vi maa gaa ud fra, at saa og saa meget Sukker produceres der i Vestindien, og det faar vi altsammen. Men dernæst vil jeg tillade mig at spørge den høitærede Minister, siden han aldeles ikke kunde øine nogen Mulighed for Følgerne af denne Toldbegunstigelse, om det er muligt at bevare den nuværende Rosukkerafgift uformindsket, naar der indrømmes det vestindiske Sukker en Begunstigelse? Vil det ikke blive anerkjendt fra alle Eider som en Uretfærdighed? Jeg næver ingen Tvivl om, at jeg selv vilde erklære det for en Uretfærdighed, hvis man gjorde det, hvis maa vilde sige, at de vestindiske Øer skulde indføre Sukker $\frac{3}{4}$ Dre billigere end den Afgift, vi tage af det indenlandske Sukker i Danmark. Det vilde jeg betragte som umuligt at opretholde. Selv om jeg ikke tvivler om, at den høitærede Minister med sin sædvanlige Fasthed ikke vil gjøre den Indrømmelse, at det er ubilligt, vil jeg anse det for saa umuligt at opretholde, at vi kunne se fuldstændig bort fra det. Men hvad vil Følgen da blive? Ganste simpelt den, at Sukkerforbruget i Danmark vil blive tilfredsstillet ved to Midler: for det Første det vestindiske Sukker og for det Andet det danske Roesukker, og begge disse ville faae en Medsættelse af 8 pCt. eller $\frac{3}{4}$ Dre pr. Bund, det vil udgjøre ca. 400,000 Rr. aarlig. Dette er en saa sikker Konsekvens, at vi maa beregne, at ved denne Foranstaltning opgive vi 400,000 Rr. i Statsindtægt. Men For-